

Jan Vercruyssen bouwt labyrint in Knokke

Een tuin - als kunstwerk -

In Knokke is zopas het nieuwe Uzerpark geopend. In een deel ervan heeft beeldend kunstenaar Jan Vercruyssen een kunstwerk geïnstalleerd. Een Labyrinth and Pleasure Garden, noemt hij het zelf. _ door paul geerts, foto's wim daneels

Het Uzerpark ligt langs de Dinnorrietlaan, op enkele tientallen meters van de Zeedijk, in een iets minder residentieel deel van Knokke, boven op een parkeergarage. 'De bedoeling was iets heel eenvoudigs te maken, een park dat de indruk geeft dat het er altijd al is geweest', zegt minarchitect Aldrik Heirman. 'Ik ben vertrokken vanuit het idee van een soort duinenlandschap, met paden die zich daar doorheen slingeren alsof ze vanzelf ontstaan zijn. Hier en daar zijn open plekken waar je kan zitten of in het gras liggen. In het midden is een uitkijktuifel vanwaar je het hele park kan overzien en ook de zee ziet liggen. De golfbreker in de verte hebben we visueel doorgetrokken tot aan de ingang van het park. Op die manier willen we het contact met de zee herstellen, alsof die ooit tot aan het park kwam.'

Heirman heeft, naar zijn zeggen, bewust met een vooropzetting willen doen. 'Ik heb me vooral proberen in te beelden hoe mensen met dit terrein zouden omgaan, hoe ze er rondwandelen, waar ze gaan zitten of liggen. Ook de beplanting blijft zo eenvoudig mogelijk. Met wilgen en duindoorns en andere bomen en struiken die er zich bij wijze van spreken spontaan zouden kunnen verspreiden. De bedoeling is trouwens dat er in de loop der jaren spontaan planten komen. Wij geven alleen de aanzet, de natuur zal de rest doen. Zeer belangrijk voor mij is dat ik als ontwerper achter dit park verdwijnt, alsof ik er nooit geweest ben. Bezoekers mogen geen vermoeden hebben wanneer en hoe deze nieuwe plek ontstaat is.'

Regisseur

Het contrast met het Labyrint van Jan Vercruyssen kan moeilijk groter zijn. Dat is een heel strakke, formele tuin, eigenlijk een ruimtelijke sculptuur in de vorm van een tuin, een scenografische compositie zelfs waarin de hand van de kunstenaar-regisseur duidelijk voelbaar is. Zo ziet Vercruyssen het trouwens zelf ook. 'Ik ben niet bezig met tuinarchitectuur maar met kunst', zegt hij. 'Mijn tuinen zijn niet bedoeld om te verstoppen met een landschap. Ze willen zich duidelijk manifesteren en je mag ze gerust ervaren als iets kunstmatigs. Als kunstenaar ben ik bezig met ruimte. Je verandert de ruimte, je maakt ze zichtbaar of je laat ze op een andere manier beleven. Dat zeggen landschapsarchitecten natuurlijk ook. Maar zij bedrijven toegepaste kunst. Als kunstenaar moet ik niet met niemand rekening houden. Ik vertrek vanuit het gevoel dat de tuin moet opreppen: moet het een vriendelijke of een onvriendelijke tuin worden, een trane of een zachte, een zeer gesloten tuin of een meer open, een eenvoudige of een ingewikkelde? Het eindresultaat is niet altijd zo onduidelijk. Het zijn meer strategische, streefdoelen.'

De jongste vijftien jaar heeft Vercruyssen een hele serie tekeningen 'Pleasure Gardens & Labyrinths' gemaakt. 'Die tekeningen zijn ontstaan naar aanleiding van een discussie over de zinvolheid om hedendaagse beeldhouwwerken, sculpturen, kunst te plaatsen in parken en op pleinen. Ik vind dat veel hedendaagse kunstwerken niet functioneren in